

Per això, i a l'empara de la STC 148/1991, «en no constituir la facultat de suspensió prevista a l'article 10.2 una tècnica de control administratiu de legalitat dels actes municipals, sinó un instrument cautelar al servei de la defensa de competències pròpies de l'Administració autonòmica, no es pot dir que la seva existència enclogui un atemptat a l'autonomia local».

En coherència amb el raonament exposat, el Tribunal Constitucional decideix desestimar el recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei murciana, i afirma, doncs, que la totalitat dels preceptes impugnats no són contraris a l'ordre constitucional de distribució competencial.

Isabel Pont Castejon

Sentència 114/1994, de 14 d'abril (BOE de 17 de maig). Qüestió d'inconstitucionalitat 2340/1991, plantejada per la Secció Cinquena de la Sala del Contenciós Administratiu del Tribunal Superior de Justícia de Madrid, en relació amb l'article 74.1.a de la Llei orgànica del poder judicial.

Ponent:

Julio Diego González Campos

Es qüestiona, en primer lloc, la constitucionalitat de l'art. 74.1.a de la Llei orgànica del poder judicial, per atribuir als tribunals superiors de justícia la competència per jutjar els recursos directes contra disposicions generals d'àmbit estatal (dictades per autoritats inferiors als secretaris d'Estat, per interpretació conjunta d'aquest precepte amb els art. 58 i 66 de la mateixa Llei).

En segon lloc, es qüestiona també la constitucionalitat de la Interlocutòria de 27 de juliol de 1990 de la Secció Segona de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, que, davant del recurs directe presentat per la Cambra Oficial de Comerç, Indústria i Navegació de Barcelona contra una resolució de la Direcció General de Gestió Tributària del Ministeri d'Economia i Hisenda, es declarà incompetent, en favor de la Sala del Contenciós Administratiu del Tribunal Superior de Justícia de Madrid, en aplicació de l'art. 74.1.a de la Llei orgànica del poder judicial i per considerar que, d'entre els tribunals superiors de justícia, havia de ser competent el de Madrid perquè era allí on

s'havia produït l'acte aprovatori de la resolució administrativa impugnada en el procés contenciós administratiu i on radicava l'òrgan que havia aprovat l'esmentada resolució.

Finalment, es qüestiona, subsidiàriament, la constitucionalitat de la regla 1a. de l'art. 11 de la Llei reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa, per considerar que ha estat aplicat analògicament pel Tribunal Suprem per a preferir el Tribunal Superior de Justícia de Madrid enfront dels seus homòlegs a les altres comunitats autònomes.

El Tribunal Constitucional, seguint les al·legacions de l'advocat de l'Estat i del Fiscal General de l'Estat, rebutja admetre com a objecte d'una qüestió d'inconstitucionalitat una resolució judicial —en comptes d'una norma amb rang de llei—; i no entra tampoc a jutjar la possible inconstitucionalitat de la regla 1a. de l'art. 11 de la Llei reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa, perquè aquest precepte no va ser assenyalat com a possible objecte de la qüestió d'inconstitucionalitat a la providència en què el Tribunal Superior de Justícia de Madrid va comunicar a les parts i al ministeri fiscal la possibilitat de plantejar la

qüestió, perquè aquests al·leguessin el que creguessin convenient.

Quant a la impugnació de l'art. 74.1.a de la Llei orgànica del poder judicial, el Tribunal Constitucional:

—Admet, com ja havia fet en altres casos, que les regles de competència jurisdiccional poden ser objecte d'una qüestió d'inconstitucionalitat.

—Descarta com a paràmetres els art. 24.1, 24.2, 106 i 139,1 CE, perquè considera que l'acusació de violació d'aquests preceptes no ve referida en realitat a l'art. 74.1.a de la Llei orgànica del poder judicial, sinó a la Interlocutòria del Tribunal Suprem i a la regla 1a. de l'art. 11 de la Llei reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa, respecte a les quals el Tribunal Constitucional no ha admès la qüestió.

—Estableix, d'acord amb el Fiscal General de l'Estat, que l'assignació de competència jurisdiccional en el territori de la comunitat autònoma que fa l'art. 152.1 CE als tribunals superiors de justícia no impedeix que la llei atribueixi a aquests tribunals competència per a decidir recursos contra disposicions d'àmbit estatal.

—Diferencia, com havia fet l'advocat de l'Estat, entre l'àmbit territorial de competència jurisdiccional d'un tribunal i l'àmbit territorial d'eficàcia de les seves resolucions, per a negar que les resolucions dels tribunals superiors de justícia sobre disposicions d'àmbit estatal només tinguin eficàcia a la seva comunitat autònoma.

Jordi Freixes

Sentència 116/1994, de 18 d'abril de 1994 (BOE de 17 de maig). Qüestions d'inconstitucionalitat 804/1987, 171/1989, 2063/1989, 428/1991, 840/1991, 1389/1991, 1877/1991, 189/1992, 193/1992, 194/1992 i 195/1992 (acumulades). En relació amb l'article 46.1 de la Llei foral, de 29 de desembre de 1984, que aprova els Pressupostos generals de Navarra de 1985.

Ponent:

Carles Viver i Pi-Sunyer

La Sala del Contenciós Administratiu del Tribunal Superior de Justícia de Navarra va plantejar diverses qüestions d'inconstitucionalitat sobre l'article 46.1 de la Llei del Parlament de Navarra, de 29 de desembre de 1984, que aprova els pressupostos d'aquesta Comunitat per al 1985, per entendre que podia vulnerar allò establert a l'article 134.7 de la CE; el precepte reduïa les bonificacions temporals a l'antiga Contribució territorial urbana dels habitatges de protecció oficial del 90 al 50 per cent de la base imposable, i de vint a cinc anys, i introduïa així una modificació d'un tribut sense que hi hagi una

lleï tributària substantiva que ho prevegi, i vulnerava, per tant, allò establert en el segon incís de l'article 134.7 de la CE; en definitiva, que s'havia operat infracció a la reserva de llei substantiva.

El Tribunal, abans de sentenciar si realment es produeix o no aquesta al·legada infracció al principi de legalitat, analitza si l'esmentat incís segon de l'article 134.7 CE resulta o no aplicable a la Comunitat Foral de Navarra, i arriba a la conclusió, malgrat les al·legacions de les diferents parts, que aquest precepte constitucional no és d'aplicació a les lleis que aproven els Pressupostos de la Comunitat navarresa, ja que de la «seva dicció literal es desprèn (...) que les regles contingudes a l'article 134 CE tenen per objecte